

Immár mindenki

A szabadba léptem.
Felfelé zuhogott az eső,
remegő tócsák eregették
cseppjeiket az égbe.

V

e

r

t

i

k

á

l

i

s

a

n

és

horizontálisan

kinyílt a tér: a távolban

disznókondák nyargaltak, a kék

messzeségben magányos hegy meredt,

körben lábnyomok mindenütt, gazda nélkül.

Immár mindenki el. Azt hiszem, nyugat felé.

Lelet

Hajnali csípős szélben sétált ki,
a bódénál már gyülekeztek a
kiskevertre várakozók.
Sziklák tövében csatangolt,
félrerugdosta a sirálytetemeket,
sziklákön ült egy darabig,
majd felszedegette, ami maradt:
egy elszáradt halgerinc,
némi aprópénz egy ősi századból
és egy kopott kakukkos óra volt
a kihalt rakpart összes hordaléka.

Befejezetlenül

Egy térben éltünk,
de nem volt nevünk,
vagy közös hívószavaink.

Kapcsolatunk szilárdabb
alapon nyugodott, mint vágy,
szeretet, megszokás, mely fölébreszt
rendezetlen érzéseket és cselekvéseket.

A folytonosság vált bennünk teljessé:
ahogy mostam, te hámoztad a krumplit,
amint szeltem, te főzted. Söprés után felmosás,
mosásra teregetés, élvezés után az ondó kitörlése,
sértésre sértés. Egy örökös küzdelem lassú mozzanatai.